

Sygn. akt II Ca 77/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta (spr.)
Sędziowie:	SSO Karina Marczak SSR del. Renata Tarnowska
Protokolant:	stażysta Ewa Zarzycka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2013 roku w S.

sprawy z wniosku **Z. G. i W. G.**

z udziałem **S. P. i A. P.**

o zmianę ustalonego sposobu korzystania

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 29 października 2012 r., sygn. akt II Ns 1159/10

1. **oddala apelację;**

2. **ustala, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

Sygn. akt II Ca 77/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy Z. G. i W. G. wniesli o zmianę ustalonego i ujawnionego w dziale III Księgi Wieczystej nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Szczecinie, X Wydział Ksiąg Wieczystych sposobu korzystania z działki położonej przy ul. (...) w S. w ten sposób, że:

a) z części działki oznaczonej kolorem niebieskim na mapie, stanowiącej załącznik nr 1 do wniosku, korzystać będą samodzielnie i z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli właściciele lokalu nr (...) przy ul. (...) w S.,

b) z części działki oznaczonej kolorem różowym na mapie, stanowiącej załącznik nr 1 do wniosku, korzystać będą samodzielnie i z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli właściciele lokalu nr (...) przy ul. (...) w S.

oraz o ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej w postaci podjazdu do budynku, oznaczonej kolorem zielonym na mapie, stanowiącej załącznik nr 1 do aktu notarialnego z dnia 24.01.2006r., rep.A (...) w ten sposób, że przyznaje się każdemu ze współwłaścicieli takie samo prawo w korzystaniu z nieruchomości wspólnej oraz zakazuje się parkowania samochodów na podjeździe do budynku. Wnioskodawcy wnieśli ponadto o zasądzenie od uczestniczki A. P. na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z dnia 29 października 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin Centrum w S. II Wydział Cywilny oddalił wniosek, w pkt 2 zasądając od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestniczki A. P. kwotę 960 zł tytułem kosztów postępowania.

Powyższe orzeczenie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 24 stycznia 2006 r. W. G. i Z. G. zawarli z K. S. umowę notarialną zniesienia współwłasności i ustanowienia odrębnej własności lokali w nieruchomości położonej w S. przy ul. (...). Zgodnie z tą umową małżonkowie G. otrzymali na wyłączną własność lokal numer (...), a K. S. lokal numer (...). Strony ustaliły też sposób użytkowania działki w ten sposób, że część działki oznaczona na mapce stanowiącej załącznik do umowy kolorem niebieskim będzie użytkowana przez właścicieli lokalu numer (...), a część działki oznaczona kolorem pomarańczowym będzie użytkowana przez właścicieli lokalu numer (...). Część biała będzie powierzchnia wspólną. Sąd wskazał, iż Z. G. mieszka w przedmiotowej nieruchomości od 1945 r. Poprzednim - przed K. S. - współwłaścicielem nieruchomości była matka wnioskodawcy. Jeszcze za życia matki Z. G. współwłaściciele zamierzali dokonać zniesienia współwłasności. W tym celu zlecono sporządzenie opinii technicznej biegłemu J. K., która została następnie częściowo wykorzystana przy zawieraniu umowy notarialnej w dniu 24 stycznia 2006 r. Po śmierci matki wnioskodawcy, spadek po niej nabył K. S., który nadal użytkował działkę, którą dotychczas zajmowała matka Z. G.. W dniu 23 marca 2006 r. K. S. sprzedał swoją część nieruchomości małżonkom A. i M. P.. Wnioskodawcy posiadają udział do (...) części w częściach wspólnych nieruchomości. Nabywając udział w przedmiotowej nieruchomości, małżonkowie P. zostali poinformowani w biurze nieruchomości, które pośredniczyło w sprzedaży, o ustalonym w akcie notarialnym sposobie korzystania z działki i zobowiązaniu się współwłaściciela- małżonków G.- do przedstawienia blaszanego garażu, aby umożliwić nowym nabywcom postawienie swojego garażu. Po zakupie nieruchomości, M. P. zaczął przeprowadzać remont lokalu mieszkalnego. W dniu 15 kwietnia 2007 r. A. P. wraz z synem zamieszkała w przedmiotowej nieruchomości. M. P. nigdy w tej nieruchomości nie zamieszkał, gdyż jeszcze przed zakończeniem remontu, A. i M. P. rozstali się. Po zakupie nieruchomości przez A. i M. P., wnioskodawca zapytał się M. P., czy mogą dokonać zamiany przyznanych im do wyłącznego korzystania działek znajdujących się z tyłu za budynkiem mieszkalnym. A. P. i M. P. nie wyrazili zgody na zamianę działek. Mimo to wnioskodawcy zaczęli faktycznie użytkować działkę należną współwłaścicielom, zasadzili tam krzewy ozdobne. Na drugiej działce, którą dotychczas posiadali, wyprowadzali swojego psa, na trzepaku, który się tam znajduje ich zięć suszył swoje rzeczy. Uczestniczka czasami przycinała żywopłot i kosila trawę na tej działce, aby móc z niej korzystać. Jeszcze w trakcie remontu lokalu mieszkalnego uczestniczki, na granicy tych dwóch działek M. P. składał materiały budowlane i rzeczy do wywózki.

W dniu 1 maja 2010 r. A. P. zajęła działkę należną jej według ustaleń aktu notarialnego. W sierpniu 2010 r. wnioskodawczyni wykopała z tej działki swoje nasadzenia.

Pomiędzy współwłaścicielami istnieje konflikt co do korzystania ze wspólnego podjazdu. Uczestniczka stawiając tam swój samochód uniemożliwiała wjazd i wyjazd do garażu wnioskodawców, a czasami postawienie na podjeździe samochodu zięcia wnioskodawców uniemożliwiała zaparkowanie uczestniczce postępowania. Z tego powodu strony wzywały Policję i Straż Miejską. Prokuratura (...) w S. pod sygnaturą akt 1 Ds. 1157/10 prowadziła dochodzenie w sprawie gróźb karalnych kierowanych wobec A. P., znieważenia A. P. i uszkodzenia samochodu uczestniczki i M. M.. Na mocy postanowienia z dnia 11 sierpnia 2010r. postępowanie to zostało umorzone. Obecnie działka położona za budynkiem mieszkalnym, a zgodnie z aktem notarialnym przyznana wnioskodawcom do użytkowania, jest zaniedbana. W dniu 4 marca 2009 r. i 10 stycznia 2009 r. wnioskodawcy skierowali pismo do A. i M. P. w sprawie uregulowania w drodze umowy faktycznie dokonanej ich zdaniem zamiany działek. W dniu 4 maja 2010 r. A. P.

skierowała pismo do wnioskodawców o usunięcie z należnej jej części działki rzeczy należących do W. i Z. G.. W dniu 21 kwietnia 2010 r., w odpowiedzi na pismo W. i Z. G., wniosła o przestrzeganie obowiązującej strony umowy notarialnej.

Sąd Rejonowy zważył, iż mając na względzie regulację art. 201 i 206 k.c. podział quod usum może nastąpić na mocy umowy między współwłaścicielami albo orzeczenia sądu. Przewidziany w umowie lub w orzeczeniu sądu sposób korzystania z rzeczy wspólnej nie jest definitywny, gdyż może on ulec zmianie w drodze umowy na skutek porozumienia współwłaścicieli bądź też na mocy orzeczenia sądowego, wydanego na podstawie przepisów o zarządzie rzeczą wspólną, jeśli wystąpią nowe istotne przesłanki uzasadniające taką zmianę.

W ocenie Sądu I instancji nie doszło jednak do zawarcia ustnej umowy w przedmiocie ustalonego na mocy aktu notarialnego sposobu korzystania z gruntu. Sąd wskazał, iż A. P. konsekwentnie zaprzeczała, aby do takiej umowy doszło, natomiast zeznania przesłuchanych w tej sprawie świadków zawnioskowanych przez wnioskodawców są rozbieżne z zeznaniami Z. G. zarówno co do miejsca rozmów, jakie miały się odbywać z M. P., jak i osób w nich uczestniczących. Z. G. raz zeznaje, że zaproponował zamianę działek uczestniczce, a następnie, że obojgu małżonkom P.. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego zeznania te są niewiarygodne. Wątpliwości Sądu wzbudziło także zeznanie wnioskodawcy o stwierdzeniu przez M. P., że jego żona zgodziła się na zamianę, ale wstydzi się przyjąć w tej sprawie do wnioskodawcy. W ocenie Sądu takie zachowanie uczestniczki byłoby niczym nieuzasadnione. Kwestia zamiany działek i prawa korzystania z konkretnej części gruntu jest bowiem istotna, zwłaszcza w sytuacji posiadania małego dziecka przez A. P. i takich ustaleń nie dokonuje się poprzez wstydlive przemilczenie.

Sąd I instancji podniósł nadto, że nawet gdyby przyjąć, że M. P. nie sprzeciwił się zamianie działek, to i tak taka czynność jako niewątpliwie przekraczająca zakres zwykłego zarządu rzeczą wspólną, wymaga dla swej ważności zgody współmałżonka. A. P. nigdy jednak bezpośrednio nie powiedziała wnioskodawcom, że taką zgodę wyraża, co potwierdził Z. G.. Brak było także dowodów, by swoim zachowaniem A. P. potwierdziła fakt zawarcia ustnej umowy w przedmiocie ustalenia sposobu korzystania. Uczestniczka nie zagospodarowała tej części działki, która przysługuje wnioskodawcom. Koszyła jedynie trawę, aby móc korzystać z jakiegokolwiek części gruntu i przede wszystkim, aby z działki korzystał jej syn. Z tej części działki nadal jednak korzystali i wnioskodawcy- wyprowadzając tam swojego psa i korzystając ze znajdującego się tam trzepaka. Takie działanie uczestniczki nie jest zdaniem Sądu zachowaniem, mającym potwierdzać fakt zamiany działek. Wnioskodawcy nie wykazali zatem, aby współwłaściciele nieruchomości zgodzili się na zmianę ustalonego w akcie notarialnym sposobu korzystania.

W ocenie Sądu wnioskodawcy określili jako podstawę swojego żądania fakt zawarcia ustnej umowy, zmieniającej ustalenia zawarte w umowie notarialnej z dnia 24 stycznia 2006r. W ocenie Sądu nie doszło do zawarcia między współwłaścicielami takiej umowy, a zatem wniosek należało oddalić.

Sąd Rejonowy uzasadnił oddalenie wniosek dowodowego o powołanie dowodu z biegłego geodety tym, że w sprawie o ustalenie sposobu korzystania taki dowód jest zbędny, ponieważ Sąd nie dokonuje podziału nieruchomości i wyodrębnienia działek gruntu, a jedynie określa sposób korzystania z części wspólnych. Taki podział quod usum nie wymaga podziału części wspólnych nieruchomości zgodnie z udziałami stron w nieruchomości. Wskazał przy tym, że wnioskodawcy nie sformułowali wprost jako podstawy prawnej wniosku fakt niezgodności powierzchni gruntu przyznanych im w akcie notarialnym do wyłącznego korzystania z udziałami stron w częściach wspólnych.

Sąd Rejonowy wskazał również, że brak jest podstaw do zmian w zawartej umowie o ustalenie sposobu korzystania z podjazdu do budynku. Wnioskodawcy przystąpili do aktu notarialnego całkowicie dobrowolnie, będąc świadomi przysługującym im udziałom w nieruchomości i określili sposób korzystania zgodnie z wieloletnim faktycznym korzystaniem. O kosztach postępowania ustalono zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodzili się wnioskodawcy zaskarżając orzeczenie w całości, postanowieniu zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż wnioskodawcy jako podstawę swojego żądania wskazali wyłącznie fakt zawarcia ustnej umowy zmieniającej ustalenia zawarte w umowie notarialnej z dnia 24 stycznia 2006 r. i nie oparli swojego żądania na korzystaniu przez poszczególnych współwłaścicieli z części gruntu niezgodnie z ich

udziałami w nieruchomości, co jest niezgodne zarówno z oświadczeniami samych wnioskodawców, jak i zgłaszanymi wnioskami dowodowymi, gdyż chociażby dowód z opinii biegłego geodety miał być przeprowadzony „na okoliczność ustalenia granic nieruchomości zgodnie z udziałami współwłasności w nieruchomości”;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż brak porozumienia między stronami postępowania w zakresie korzystania z nieruchomości wspólnej nie jest okolicznością uzasadniającą zmianę ustalonego dotychczas sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej zgodnie z posiadanymi przez strony udziałami;

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 201 w związku z art. 206 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym każdy współwłaściciel może żądać, aby sąd rozstrzygnął spór i orzekł o takim wydzieleniu, upoważniając wnioskodawcę do wyłącznego korzystania z części rzeczy. Pomimo powyższego Sąd w ramach prowadzonego postępowania uznał, iż zmianę ustalonego sposobu korzystania z nieruchomości może uzasadniać wyłącznie zaistnienie nowych okoliczności, nieistniejących w dacie zawierania umowy, co ogranicza podstawowe uprawnienia właściciela i narusza zasady współżycia społecznego. Jednocześnie – nawet gdyby uznać twierdzenia sądu za racjonalne – już sam spór pomiędzy wnioskodawcami a nowymi współwłaścicielami nieruchomości i brak porozumienia się między nimi uzasadnia wniosek o ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości zgodnie z posiadanymi przez współwłaściciela udziałami;

4. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i wskazanie w uzasadnieniu wydanego postanowienia okoliczności na których Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie, a które nie odpowiadają faktycznym okolicznościom sprawy, co powoduje, iż wydane w sprawie uzasadnienie jest błędne, zaś wnioskodawcy nie mogą dokonać oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania tegoż orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty wnioskodawcy wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia:

1. poprzez uwzględnienie w całości wniosku Z. i W. G. o ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej z dnia 7 maja 2010 r. i zmianę ustalonego i ujawnionego w dziale III Księgi Wieczystej nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy Szczecin X Wydział Ksiąg Wieczystych w Szczecinie, sposobu korzystania z działki położonej przy ul. (...) w S. w ten sposób, że:

a) z części działki oznaczonej kolorem niebieskim na mapie, stanowiącej załącznik nr 1 do wniosku, korzystać będą samodzielnie i z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli właściciele lokalu nr (...) przy ul. (...) w S.,

b) z części działki oznaczonej kolorem różowym na mapie, stanowiącej załącznik nr 1 do wniosku, korzystać będą samodzielnie i z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli właściciele lokalu nr (...) przy ul. (...) w S.;

A także ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej w postaci podjazdu do budynku, oznaczonej kolorem zielonym na mapie, stanowiącej załącznik nr 1 do aktu notarialnego z dnia 24.01.2006r., rep.A (...) w ten sposób, że przyznaje się każdemu ze współwłaścicieli takie samo prawo w korzystaniu z nieruchomości wspólnej oraz zakazuje się parkowania samochodów na podjeździe do budynku;

2. zasądzenie od uczestników postępowania solidarnie na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania w obu instancjach, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

ewentualnie:

3. uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wskazane zarzuty zostały rozwinięte szczegółowo w uzasadnieniu apelacji,

W odpowiedzi na apelację uczestniczka A. P. wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od wnioskodawców na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wskazując na prawidłowość rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Podniosła w szczególności że brak jest okoliczności uzasadniających zmianę ustalonego przed notariuszem sposobu korzystania ze wspólnej nieruchomości, a także

że Sąd nie jest zobowiązany do ustalania sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej w sposób odpowiadający przysługującym stronom udziałom.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawców okazała się oczywiście bezzasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela zarówno ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, jak i argumenty prawne przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, albowiem znajdują one oparcie w obowiązujących przepisach i orzecznictwie.

Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które mówi, że umowa na podstawie której współwłaściciele określili sposób korzystania z rzeczy może zostać zmieniona. Zmiana tak może nastąpić na trzy sposoby – poprzez zgodne oświadczenie woli stron umowy quoad usum, w drodze wypowiedzenia i w drodze orzeczenia sądowego. Jeżeli chodzi o pierwszy z tych sposobów, to znajduje on oparcie w treści art. 353¹ k.c. W świetle tego przepisu współwłaściciele mogą umówić się zarówno na zmianę łączącej ich dotychczas umowy określającej korzystanie z rzeczy, jak i umowę taką rozwiązać pod warunkiem, że nie będzie się to sprzeciwiało naturze tego stosunku, ustawie ani zasadą współżycia społecznego. Jeżeli chodzi pozostałe dwa sposoby zmiany przedmiotowej umowy, to zgodnie z obowiązującą linią orzecniczą Sądu Najwyższego mogą one zostać wykorzystane jedynie w razie powstania nowych okoliczności, w świetle których istnieją ważne powody do odmiennego uregulowania korzystania przez współwłaścicieli z rzeczy (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1973 r. III CZP 15/73).

Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu I instancji, iż nie doszło do zawarcia umowy między uczestnikami postępowania, która zmieniałaby ustalenia zawarte w umowie notarialnej z dnia 24 stycznia 2006 r. Podziela dokonane w tym zakresie ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne sądu rejonowego i przyjmuje je za własne.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów podniesionych w apelacji - Sąd Odwoławczy w pełni podziela ocenę Sądu I instancji, iż wnioskodawcy jako podstawę swojego żądania wskazali wyłącznie fakt zawarcia ustnej umowy zmieniającej ustalenia zawarte w umowie notarialnej z dnia 24 stycznia 2006 r. Pogląd ten Sąd Rejonowy oparł o treść wniosku oraz pozostałych pism procesowych i oświadczeń złożonych w toku postępowania. Nie można zgodzić się z podniesionym w apelacji twierdzeniem, jakoby z faktu złożenia wniosku dowodowego o dopuszczanie opinii biegłego geodety na okoliczność ustalenia granic nieruchomości zgodnie z udziałami w nieruchomości wynika, że wnioskodawcy tym samym rozszerzyli podstawę swojego roszczenia o fakt, że posiadają oni większy udział w przedmiotowej nieruchomości niż uczestnicy postępowania.

Niezależnie od powyższego, nawet gdyby przyjąć, że żądanie wnioskodawców oparte było również na okoliczności posiadania większych udziałów we wspólnej nieruchomości, to i tak nie miałyby to wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Słuszne jest bowiem stanowisko Sądu Rejonowego, że ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości nie wymaga jej podziału zgodnie z udziałami stron. Udziały te są wyłącznie jednym z czynników mających wpływ na określenie tegoż sposobu korzystania, które ma przede wszystkim na celu taki podział nieruchomości, który uwzględni interesy wszystkich współwłaścicieli i umożliwił im racjonalne korzystanie z nieruchomości. Podkreślić należy podział quoad usum ma charakter tymczasowy, nie jest zniesieniem współwłasności i nie zmienia stosunków własnościowych, a wywołuje jedynie skutki prawne w sferze obligacyjnej. Co więcej udział wnioskodawców w przedmiotowej nieruchomości nie uległ zmianie od czasu zawarcia umowy notarialnej z dnia 24 stycznia 2006 r. i tym samym nie może stanowić podstawy do zmiany na drodze orzeczenia sądowego ustalonego w drodze tej umowy sposobu korzystania z nieruchomości.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów podniesionych w apelacji wnioskodawców - Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż nie można uznać, że zaistniały w sprawie „brak porozumienia między stronami postępowania” jest okolicznością uzasadniającą zmianę ustalonego dotychczas sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej. Należy zauważyć, że współwłaściciele wiąże treść ww. umowy notarialnej z dnia 24 stycznia 2006 r., która jest porozumieniem w zakresie korzystania z nieruchomości wspólnej. Zgodnie bowiem z art. 221 k.c. czynności

prawne określające sposób korzystania z rzeczy odnoszą skutek także względem nabywcy udziału, jeżeli nabywca o tym wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć. W ocenie Sądu źródłem konfliktu między stronami postępowania jest odmienne od ustalonego w umowie korzystanie z rzeczy przez wnioskodawców (samowolna zamiana działek oraz nieuśnięcie garażu). Nawet gdyby uznać, że wspomniany konflikt stanowił nową okoliczności, w świetle której istnieją ważne powody do odmiennego uregulowania korzystania przez współwłaścicieli z rzeczy, to takie działanie wnioskodawców nie zasługuje na ochronę prawną jako niezgodne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Jeżeli chodzi o trzeci z zarzutów podniesionych w apelacji, to okazał się on również bezzasadny. Jak już wcześniej wspomniano zmianę ustalonego sposobu korzystania z nieruchomości uzasadnia wyłącznie zaistnienie nowych okoliczności nieistniejących w dacie zawierania umowy, w świetle których istnieją ważne powody do odmiennego uregulowania korzystania przez współwłaścicieli z rzeczy. Pogląd ten oparty jest na ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1973 r. III CZP 15/73). To, że okolicznością taką nie jest powstały w tej sprawie konflikt między uczestnikami wykazano już powyżej.

Bezskutecznym okazał się również ostatni z zarzutów apelacyjnych, a mianowicie zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest podstaw do uznania, że uzasadnienie wydane przez sąd Rejonowy jest błędne. Uzasadnienie to zawiera zarówno wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (wskazujący przy tym fakty, które sąd uznał za udowodnione oraz dowody na których się oparł, jak również przyczyny dla których innym dowodom odmówił wiarygodności) oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Słusznie podnosi uczestniczka w odpowiedzi na apelację, iż skarżący w żaden sposób nie rozwinęli tegoż zarzutu. Nie wskazano bowiem, które to okoliczności faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia nie odpowiadają faktycznym okolicznościom sprawy. Powoduje to, że bardziej szczegółowe odniesienie się do omawianego zarzutu jest niemożliwe.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, iż zarzut naruszenia przepisów postępowania w postaci błędnego uzasadnienia wyroku byłby skuteczny tylko wtedy, gdy uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W związku z tym, że samo uzasadnienie sporządzone jest już po zapadnięciu rozstrzygnięcia, zarzut ten będzie skuteczny jedynie w przypadku, gdy jego treść uniemożliwiłaby całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, oraz z dnia 4 października 2012 r. I CSK 632/11). W ocenie Sądu Okręgowego żadna z tych sytuacji nie miała miejsca w niniejszym postępowaniu.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z regułą wyrażoną art. 520 § 1 k.p.c.